

Lief dagboek,

Mijn man houdt niet meer van mij. Hij heeft een ander. Hij heeft me vervangen. Ik weet niet meer wat ik voel, ik ben razend, verdrietig, angstig. Nijs is meer wat het was. Ik ben alles kwijt. Onze dochter, mijn meisje, die ik negen maanden onder mijn hart heb gedragen, moet om het weekend naar hem toe. En dat mens is er dan ook. Hij woont in de buurt, soms zie ik ze samen lopen. Ik kan dan wel gillen. Maar doe het niet. Ik moet me rustig houden. Voor mijn meisje. Ik heb altijd voor haar gezorgd. Hij was er nooit. Werken, ja, en zich klaarblijkelijk met dat mens ophouden. Een beetje zorgen voor ons zit er niet in, vroeger ook al niet, maar nu helemaal niet meer. Alles kwam op mijn schouders terecht. Ik heb mijn carrière opgegeven om te zorgen voor mijn meisje. Hij deed niets. Niets!

Mijn moeder zegt dat ik veel meer alimentatie kan krijgen dan we hebben afgesproken. Ik moet voor mezelf opkomen, zegt ze. Ik heb het recht om net zo leven als voorheen. Maar ik kan dat helemaal niet met wat hij nu betaalt. De kosten lopen intussen wel de pan uit. Mijn meisje wilde een nieuwe fiets. Ik vond dat vader dat maar eens moest betalen. Maar hij weigerde gewoon. Hij zei dat ik dat van de alimentatie moet doen. Hij gunt haar gewoon geen fiets. Ik ben nu maar eens op mijn strepen gaan staan. Dan geen fiets. Merkt hij ook dat het niet allemaal vanzelf gaat.

Alles komt nu op mij neer. Hij heeft die leuke weekenden om de week. Maar wie moet er zorgen? Wie zorgt er als mijn meisje ziek is? Wie helpt mijn meisje met school? Hij niet! Moet ik dan ook nog buitenshuis werken? Ik dacht het niet! Weet je, lief dagboek, ik wilde altijd al moeder worden. We hebben zo lang gewacht op ons meisje. Toen ze in mijn buik zat, wist ik het al, dit kind is mijn kind, dit kind is net als ik en dat kwam uit. Wij voelen hetzelfde, vinden dezelfde dingen leuk. Doen alles samen. Tenminste dat deden we. Nu moet ik haar missen. Een weekend is lang, en de helft van de vakanties nog langer! Ik ben dan vaak zo verdrietig. Ik heb toch geen kind genomen om haar te moeten missen? Gelukkig heeft ze een telefoon. Ik kan haar dan even appen of bellen. Dat helpt me wel. Zij vindt het ook fijn om iets van haar moeder te horen. Want zij mist me ook. Dat zegt ze altijd als ik haar app. Ik stimuleer haar om te blijven, altijd. Dan zeg ik: het is nog maar 1 nachtje, dan zijn we weer samen!

Ze is al bijna twaalf. Ze is zo slim, veel wijzer dan haar leeftijdsgenootjes. Ze weet precies wat ze wil. Ik begrijp haar natuurlijk. Ze vindt het helemaal niet meer zo leuk bij haar vader. Hij doet nooit wat met haar. Ze zit daar maar op haar kamertje. Wat moet ik dan? Ik herken dit gedrag van hem precies. Alles draait om hem. Om zijn natje en zijn droogje en zijn eigen vermaak. Maar ho maar als jij aandacht wil. Mijn meisje wil alles weten. Ook over de scheiding. Maar ik weet dat het niet goed is dat je daarover praat. Ik vertel haar dan altijd dat dit volwassen dingen zijn. Ik wil niet negatief over haar vader praten, dat deed mijn moeder ook nooit over mijn vader. Wat er ook allemaal gebeurd is, het blijft haar vader. Mijn moeder praat ook vaak met mijn meisje. Die begrijpen elkaar ook heel goed. Gelukkig heb ik mijn moeder, zij is altijd mijn steun en toeverlaat geweest. Mijn vader, die zie ik nooit meer na hun scheiding, die was net als mijn ex, ook zo'n egoïst.

De laatste tijd werd mijn meisje bang van haar vader, ook dan stimuleer ik haar, en zeg ik haar, als er wat gebeurt, kom ik je halen, maar je moet naar je vader. Dat hebben we immers vastgelegd. Maar dwingen ga ik haar niet, ik ben de enige die ze echt vertrouwt, ik kan haar vertrouwen toch niet beschamen?

Nu gaat mijn meisje niet meer. Ze heeft hem gezegd dat ze rust wil. Dat hij op moet houden om te zeuren of ze komt. Ze is erg dapper. Ik durfde dat vroeger nooit te zeggen tegen hem. Dat hij niet moest zeuren. Zij zegt het gewoon!

Hij pikt het natuurlijk niet. Hij heeft een rechtszaak gestart. Nu komt er een bijzondere curator. Die gaat met ons praten. Ik zal haar vertellen dat ik er alles aan doe om de omgang te stimuleren. Maar dat ze echt niet wil. Mijn meisje wil het zelfs schrijven aan de rechter. Die zal vast luisteren. Dat zal fijn zijn, dan hebben we eindelijk rust.